

Text and reviews about Juan Kasari's exhibitions
Kirjoituksia ja näyttelyarvioita Juan Kasarin näyttelyistä

ART Slant interview - private exhibition publication by 00130Gallery

Susanna Mäkinen (S) Juan Kasari (J)

Skype Interview 2.7.2013

S: What does the exhibition title mean and why is it in German?

J: I had read old articles in German to do with optics, whilst making the Spectroscope and I kept running in to the same German word over and over again in different contexts. The word seemed to have a lot of the same meanings as this exhibition. When I wrote my press release I was playing around with various expressions, that I could use to describe the content of the exhibition and finally noticed that this word actually encompassed all that was needed. The press release was deliberately very short, in my own opinion it could have just been one word. (Gewohnheit – habit, custom)

The German language is still referred to as a type of technical language particularly in reference to older technical appliances. Channel Zero on the other hand... in fact often, in my studio, when I look at these "representative" diagonal lines, colours and compositions born from format errors, I wonder do these images make any sense. I have often had the same feeling as if I was watching static on television. On the other hand perhaps this is what the pictures are all about. After a certain period of time the works may begin to take on some mystical and meditative qualities, if they are given that chance.

S: In my opinion, in your exhibition at Gallery Hippolyte at the end of last year, there were clear references to art in the early 1900's as well as to the 1960's art movement Light and Space from California. Also the works of Peter Halley and other abstract expressionists came to mind. Taking all this in to account it would not be a surprise, that a certain kind of spiritual undertone could be found in your works. The colour scape in your new works also seem to have been influenced by Pop Art. Can you explain how your works, the ones that have been named after co-ordinates (koordinaatit), were created?

J: It was also a surprise to me how many people experienced this exhibition as having meditative, quiet and even religious tones. Perhaps, because my pictures don't have a clear tangible surface it allows the viewer more space? This however was not the starting point for these works, but it is an interesting nuance to consider when interpreting the works. These particular 'co-ordinate' works were made by taking pictures through the Spectroscope I built (with some added filters to create the shapes). The time and place each photograph was taken has also been written down precisely. So in practice, I have gone to different locations in Helsinki and photographed the sky/light and then recorded the co-ordinates of the place. The camera has been connected to the Spectroscope structure. You could think of it, as the photographs, being taken through two different kinds of cameras. I wanted the images to have a clinical shiny surface, so the use of Silisec a typical acrylic lamination was a clear choice.

In addition to these types of works at Jangva, I will also be exhibiting pictures/compositions comprised from my attempts to salvage damaged image files. The computer has made "mis-calculations" when trying to fix broken (or purposefully broken) files and the result is something other than the original image. What then is the original image? That is what in both of these things is in question in both at the end of the day.

S: So you are depicting a certain kind of reality, the kind of light and observations, that we cannot make with the naked eye. The fact that your photographs are based on a glass spectra and its reflections, to me seem to clearly point towards mysticism as well as the idea of machine made art. That sounds a lot like the futurist mentality from the early 1900's.

J: True. I can understand this connection and I think it's intriguing. In fact I've been thinking about taking this concept even further, for example by mixing electricity with the light or something else that would be even more in line with futurist ideas. When colour tones are separated from white light with the help of the spectre, we get to a place where we can ask certain kinds of fundamental questions. The same is repeated in the images that have, because of format errors, been destroyed and then recounted from the pieces to create an intact image. This is referred to in the press release as reality and its interpretation. I think that this is some kind of interpretation of reality. What is truly the starting point and how does the information within the image change through different devices? Can we think that in actuality the original digital image is a series of ones and zeros and that everything else after that is a kind of interpretation of this? You mentioned Pop Art and as far as the colours in the works go they do fall in to the scope of Pop Art. Of course, my works are influenced by American Pop Art artists and Conceptual artists.

S: We are talking about things that have multiple layers and their interpretation in reference to your work, which I believe is the most interesting part of your work. You strive to perceive the environment, its visible and invisible parts and to create your own visual language through this.

J: This is what the creation of art is all about for the most part, how we perceive our environment and ourselves in it. This is the kind of general explaining that artists do to qualify their work. Space, place, time and their definition. These are referred to too often in exhibition texts.

S: In your new artworks these issues are even more prevalent than in your previous exhibitions. Do you, for example, feel that your previous show at Jangva was based on a different starting point? Personally I did not see that particular exhibition, but judging by the pictures I have seen it included a closed microcosm, a living environment (gated community), and you studied the life of the community, their fears and motives. There was a lot of emphasis on figures, people and their stories. Now, in your new works you have left out the people completely and have concentrated solely on the environment. Even this has not been done in as concrete a way as before.

J: Actually the themes in all my exhibitions are similar, but in this instance I have not given the viewer references to help with their interpretations, instead I have left the viewer to their own devices. Previously I have made clear references to real things and people. In a way you can imagine that these new works are a type of anarchy. By creating images and installations, that aren't so easily interpreted in the midst of fast paced entertainment and rhythm, the act in itself becomes a clear political statement.

S At your studio you showed me some drawings, that were also possibly going to be part of this exhibition.

J Yes, the drawings were born in a slightly similar way as the Co-ordinate (koordinaatti) works. I have been going on long runs, tens of kilometres, the routes of which I have then drawn afterwards. The drawings aren't entirely truthful, but have taken the shape I have imagined making on the environment. Whilst running I have tried to accurately perceive how my chosen route would delineate on to the paper. Therefore the work becomes performative in the same way that the previously mentioned co-ordinate (koordinaatti) works. There are a lot of drawings. I chose ten runs made in ten months, that were in some way meaningful. Originally, this project got started several years ago when I started to run a variety of shapes, eventually running in the shape of infinity. This is the first time these works have been exhibited publicly.

The Real White Panther do Croquet
Muu gallery Helsinki

MAAILMANA KROKETTI

Juan Kasarin näyttely *Real White Panthers Do Croquet* ei ole dokumentaatio krocketinpelaamisesta, vaan syvimmiltään ihmiskuvausta nykyajan länsimaisesta ihmisestä ja hienovaraista, humorististakin kritiikkiä sitä maailmaa kohtaan, jossa ja jonka ehdoilla tuo ihminen ”pela” ja toimii.

Teokset on toteutettu sekä korkeaa teknologiaa hyödyntäen, että perinteistä taiteilijan käsityötaitoa käyttäen; niiden taustalla on prosessi. Kuvat ovat saaneet kulkeutua kameran linssin kautta taiteilijan ateljeehen käsin muokattaviksi ja sieltä jälleen teknisesti produsoiduiksi digitaaliksi värivedoksiksi galleriatilaan.

Kaksipuolinen videoteos tuo verkkaisenakin kokonaisuuteen mukaan kuvan liikkeen, joka toisaalta ilmenee taulujen still-kuvissa pelaajien liikkeinä – dynaamisina tai levollisina peliasentojen representaatioina. Miksei pallon liike tai ajoittainen pysähtyneisyys myös ole osa kuvakerronnan toimintaulottuvuutta.

Mukana installaatiossa on äänimaailma, mikä muuttaa taidekokemuksen pelkästään visuaalisesta audiovisuaaliseksi. Näköaisti asettaa näyttelykävijän katsojaksi kuvien eteen, mutta ääniteos tekee hänestä samalla kuvien kuuntelijan. Äänet johdattelevat kohti krockettikentän tapahtumia.

Väripaletti on rajoitettu: hillitty vihreä ja sininen ovat dominantteja, mutta toisinaan taiteilija väläyttää läikkinä aggressiivista punaista. Vallitseva vihreä väri paljastaa taustan, jota vasten toimitaan: krocketinurmi. Näin värivalinta hahmottuu ja muotutuu aiheensa mukaan ja tarjoaa rauhallisen ja harmonisen pohjan kokonaisuudelle; niin sisällöllisesti kuin aistillisestikin.

Raikkaan vaalean tuulahduksensa kuviin tuovat valkoiset peliasut. Pelaajat on identifioitu valkoiseen jo näyttelyn nimessä: *Real White Panthers*. Onko näyttely samalla kuvaus ”valkoisen miehen” länsimaisesta maailmasta, josta ”muualla” olevat ongelmat ovat kaukana ja voidaan intohimoisesti keskittyä jokapäiväisen elämän ja elinehtojen kannalta sinänsä toisarvoiseen ajanvietteeseen, krockettiin?

Teosten todellisuuteen pohjautuvat valokuvatut hahmot eivät edustakaan pelkästään peliasentojen ja pukeutumisen kuvausta, vaan valottavat pelaavien ihmisten arvoja, sisäistä asennoitumista ja toisaalta heidän mahdollisuuksiaan. Henkilöt ovat yksilöitä, heillä on teosten nimissä etunimet. 80Juan80:n pääasiallinen tarkoitus ei silti ole muotokuvata tai dokumentoida, sillä visuaalisesti ihmiset ovat persoonattomia. Individuaalisuus on teoksissa hämärretty, esimerkiksi kasvot eivät näy, mutta ihmistyypit, toiminnan motivaatio ja status välittyvät kuvista hyvin.

Itseensä tyytyväisillä pelaajilla näyttää olevan aikaa ja tarmoa harrastukselleen, pelitaitojen kehittämiseen, viihtymiseen ja varallisuutta yhdenmukaiseen pelipukeutumiseen, mikä paljastaa heidän suhteellisen hyväosaisuutensa, missä sinänsä ei ole mitään pahaa, mutta mikä viittaa länsimaisen ihmisen osaan ja olemisen ehtoihin maailmassa.

Kroketti on harrastuksen tai laajemmin ajateltuna *mielenkiinnon kohteen* metafora. Teokset tuovat julki, kuinka vakavasti pelaajat suhtautuvat vihkiytymisensä kohteeseen, joka ei tarkemmin ajateltuna ole elämässä sittenkään kaikkein merkittävin asia, joka ansaitsisi kaiken huomion. Kuvat alleviivaavat filosofiaa: ”kaikki muu paitsi kroketti on turhaa.” Katsoja voi pohtia, onko hänen elämässään krocketin kaltaista asiaa, johon oman elämän energia keskittyyneesti suuntautuu. Teosten pelaajien toiminnalla on selkeä päämäärä, johon koko peli tähtää: osua ja saada pallo kulkemaan halutulla tavalla maaliinsa; voittaa ja olla muita parempi. Suorituskeskeisyys on lopultakin pelin ydin, krocketissakin. Kuvaako Juan Kasari krocketin kautta länsimaisen nykyihmisen ”perushyveitä”?

Peli on samalla sosiaalinen tapahtuma. Kroketti tarjoaa pelaajille turvallisen kahleen, jonka sääntöjen puitteissa on sallittua toimia. Januskasvoisesti pelaajat unohtavat muun maailman ja tärkeämmät työt kokonaan, ainakin pelin ajan. Näyttelyn katsojakin asettuu tilanteeseen, jossa ei ole läsnä muuta kuin pelaajat ja kroketti. Kuvakentän ulkopuoli on häivytetty, sitä ei ole. Kroketti on kaikki kaikessa ja ”koko maailma”, joka nähtävästi täyttää teosten pelaajien mielen ja nyt galleriatilan.

Teoksessa *Simon, Great Britain Team visited the west coast of the USA and played the biennial* pelipallo on kuvan ehdoton keskipiste, johon katsoja teoksen edessä väistämättä keskittyy. Kuvan

ARVIO

Yläluokka pelaa krockettia

Juan Kasarin teoksia 11. 11. saakka MUU-galleriassa (Lönnrotinkatu 33). Ti-pe 12-17, la-su 12-16.

KUVAT. Juan Kasari on tehnyt näyttelyn krocketinpelaajista, jotka noudattavat tarkkoja etikettisääntöjä. Kasari on valinnut vesivärin, joka hänen tavallaan käytettynä edustaa sekin huolettoman kesäsunnuntain harrastusta.

Ruoho maalauksissa on vihreää ja taivas kirkkaan sininen. Puupallojen kopahduksia kuuluu näyttelyyn liittyvän uneliaan videon ääniraidalla. Yhteiskunnallisesti kantaa ottava taide mielletään tavallisesti särmikkääksi, nopeatempoiseksi ja perintei-

Juan Kasari: Barabara, leaving the scene. Digitaalinen värikuva.

set kauneuskäsitykset haastavaksi. Esteettisesti miellyttävä ja rauhallinen ilmaisu assosioituu yläluokkaisiin utopioihin, joissa päättymättömän sunnuntaipäivän aurinko ei koskaan laske.

Kasari kääntää asetelman pääläelleen. Hänen päällisin puolin varsin esteettinen näyttelynsä on selvä poliittinen viesti, jonka hän tosin pyrkii kertomaan hieman liian suoraviivaisesti.

Teokset rakentavat kuvan yläluokkaisen dekadentista, omaan huolettomaan maailmaansa sulkeutuneesta valkoasuisesta ryhmästä. Kasari esittää akvarellinsa valokuva-suurennoksina ja näin korostaa sekä omaa etäisyyttään että pelaajien sulkeutumista maailmaansa.

Timo Valjakka

Juan Kasari
Muu-galleria

Juan Kasari, Barbara, leaving the scene, 2007. Digitaalinen värivedos mdf-levylle, 146 x 108 cm. Lièvren ja Suoniemen kanssa MUUssa esiintyy yhtäaikaaisesti myös taiteilijanimeä **80Juan80** käyttävä **Juan Kasari** (1974), joka on pureutunut krocketin maailmaan.

Hän kuvaa ikääntyviä ”valkoisia panttereita”, jotka pelaavat tätä sääntöjen täyttämää peliä. Kasari on tehnyt valokuvien pohjalta akvarelli- ja sekatekniikkateoksia, jotka värivedostuksen jälkeen vaikuttavat jälleen valokuvamaisilta. Mukana on myös udunomainen video- ja ääni-installaatio, jossa yhdistyvät krocketin äänet ja keskustelut kentän laidalta.

Ja tulipahan taas luettua lehdistötiedote. Teosten taustalla on sen mukaan ”ajatus yhteiskunnan arvojen muuttumisesta konservatiivisempaan suuntaan”. Ja jatko: ”Näennäisesti edistyksellinen ja vapaa yhteiskunta turvautuu entistä enemmän vanhoihin arvoihin.”

Tämä pitäisi kai tulkita niin, että teossarja suhtautuu jotenkin kriittisesti tähän prosessiin. Varsinaista argumentaatiota minun oli vaikea niistä lukea, mutta se vähän irvokas maailma, joka niistä nousi varsinkin yhtyneenä unenomaiseen fiilikseen, tuotti oudon ristiriidan. Se tuntui jotenkin mielenkiintoiselta, vaikka en tarkkaan tiedäkään miksi. Täytyy siis ryhtyä miettimään. Näinkin taide voi toimia.

Otso Kantokorpi

Kirjoittaja on helsinkiläinen kriitikko ja Kritiikin Uutisten päätoimittaja.

My Myself and I - The Gated Community
Gallery Jangva, Helsinki

Julkaistu: 25.09.2008 Skenet

Juan Kasari

Olemmeko turvassa?

Juan Kasarin näyttely koskettaa ajankohtaista aihetta: millainen yhteiskunnan ja yhteisön tulisi olla, jotta yksilö voisi tuntea olonsa turvalliseksi.

Mennessäni katsomaan **Juan Kasarin** (s. 1974) näyttelyä en tiennyt että se olisi niin ajankohtainen suhteessa Kauhajoen traagiseen ampumavälikohtaukseen. Kasari käsittelee näyttelyssä sitä, miten ihmiset yrittävät suojautua väkivallalta ja rikollisuudelta. Mutta onko aitojen rakentaminen takuu turvasta ja onnellisuudesta? Mistä loppujen lopuksi väkivalta ja rikollisuus kumpuavat, ja mikä on eriarvoisuuden lisääntymisen vaikutus tähän kaikkeen?

Galleria Jangva on noin vuosi sitten muuttanut Uudenmaankadun tiloihin. Juan Kasari (kyseessä on muuten taiteilijanimi) on täyttänyt tilan teknisesti mielenkiintoisilla teoksilla, jotka muodostavat ehyen kokonaisuuden käsittelemänsä aiheen pohjalta. Paperille ja mdf-levyille sekatekniikalla tehtyjen maalausten lisäksi tilassa on kaksi videota (projisointi ja tv-monitori) sekä teos, joka esitetään kahdentoista mp4- soittimen kautta.

Kasarin sekatekniikalla toteutetut teokset ovat visuaalisesti mielenkiintoisia kuvia. Niistä muodostuu joukko ihmisiä, jotka ovat kuin osia suuremmasta kokonaisuudesta. Kuvien ihmisistä tulee kuin laajemmin yhteisönsä ja arvojen edustajia, jotka heijastavat suhdetta yhteiskuntaan, materiaan ja toiseen yksilöön. Näihin tulkintoihin antavat hienovaraisesti viitteitä myös teosten nimet.

Videoteoksissa Gated Communityn asukkaat kertovat tuntemuksistaan ja elämästään taloissaan aidatuilla alueilla. Näissä teoksissa, kuten koko näyttelyssä, on mystinen tunnelma. Liikutaan jossain todellisen ja fiktion rajamailla. Ovatko nämä todellisia ihmisiä ja haastatteluja vai taiteilijan luomuksia?

Mielenkiintoisin ja haastavin teos on videoinstallaatio *Politically correct productions* joka koostuu kahdentoista mp4-soittimen kautta esitetystä kuvasta ja äänestä. Todellisuus tuntuu tässäkin teoksessa olevan jotain vaikeasti hahmotettavaa, mutta myös pelottavaa. Aseen käsittely, jollaista juuri oli nähnyt todellisessa uutislähetyksessä, tuntui aika karmaisevalta.

Juan Kasari tavoittaa vahvoja tasoja teoksillaan. Hän ei, kuten itse sanoo, ole niinkään osoitteleva, kuin havainnoiva (dokumentaarinen) ja toteava.

- [Mikko Oranen](#) – 25.09.2008

Gated communities as

Juan Kasari is a Finnish artist who uses modern clichés in his work. Certain aspects in his art expressed through various art mediums.

SUSAN FOURTANE
HELSINKI TIMES

GATED COMMUNITIES, seen as a trend in many countries by conceptual artist **Juan Kasari**, is the topic of this exhibition. It is presented very well through a series of mixed media paintings and video works, and deals with a half-documentary micro cosmos. It is an art study of a closed community where people live their own private and sheltered lives outside of society, dreaming for security and prestige. "The com-

munity of upper-middle class people interests me as a subject of artistic study," says Kasari.

The exhibition takes a stand on social inequality but its criticism does not point at anyone. "I am more interested in a documentary and establishing approach rather than direct criticism," he says.

Modern tales of the Trojan Horse

Some sociological studies have compared the creation of these types of walls to his-

torical fortifications. What comes to my mind is the story of the Trojan Horse, and how a clever and creative mind can fool the best fortified wall. There is also an indication that safety in gated communities may be more of an illusion than reality, as there is no less crime in gated communities than in non-gated ones.

Guides for successful living

Presented as video installations, *The Red Carpet Party*, *The Charity Gala*, *A Guide for Successful People* and *Gift* are guides intending to teach you how to act, interact and communicate with people in different situations. They are a kind of brainwashing, selling the idea of happiness and success as a synonym of economic power.

"Many people preach about how to act, how to be successful and how to make money. In Finland we have people lecturing about how to pursue this kind of life to be successful, which is a copy from America," Kasari says and explains that even though gated communities haven't entered Finland yet they can be found in Sw

JUAN KASARI

Gated communities. Video still

SUSAN FORTANE

artwork

There are usually cer-

den and Denmark as a way of showing off. "To be rich and safe is a bit of an illusion."

The exhibition's theme is not strictly connected to any place or any country in particular. It is a global phenomenon that invariably touches every society. Kasari wants to represent and document what happens, what he sees. "You can find the same people with the same style and the same brands anywhere in the world. It is part of globalisation," he says.

The exhibition is not a criticism of rich people, it is a documentary, but it is seen as something quite hard for people who have this life-style, Kasari explains. "Some people I know were upset about the exhibition. This kind of theme is not visible in the Finnish art world. Political art is usually very straightforward," he adds.

This thought-provoking and revealing exhibition brought me memories of gated communities, where kids are not free to play without having a guard close by. It is a kind of luxury prison for the insiders, and an unreachable world for the outsiders. A world I wouldn't like to see in Finland.

Jenny. A mixed media painting.

Exhibition: Me Myself and I -TheGated Community is at Galleria Jangva, Uudenmankatu 4-6, Helsinki, from 17 September to 5 October.

Juan Kasari is the founder and president of 00130 Gallery Contemporary Art Association.
www.80juan80.net
www.jangva.fi

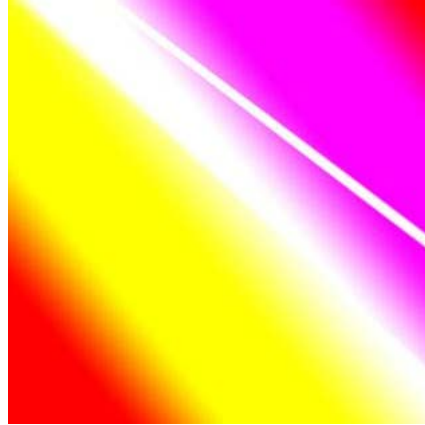

Kulttuurikritiikkiä Helsingin kuumimmista riennoista

[Etusivu](#)
[Elokuva](#)
[Teatteri](#)
[Tanssi](#)
[Näyttelyt](#)
[Musiikki](#)
[Lapsille](#)
[Kirjallisuus](#)

Julkaistu 20.09.2012

Juan Kasari

Juan Kasari, 2012

Juan Kasarin teoksista rakentuu vaikuttava ja kaunis kokonaisuus valokuvagalleria Hippolyten tilaan.

Valokuvataiteilijoiden Liiton ylläpitämä galleria Hippolyte on muuttanut Kalevankadulta Yrjönkadulle entisen elokuvateatteri Dianan tiloihin. Vanha elokuvateatteri on saanut uuden elämän taidegalleriana. Tila on pietteillä suunniteltu ja kunnostettu. Lopputulos näyttää tyylikkäältä ja tuntuu erittäin toimivalta.

Tila jakaantuu kahteen, korkeaan ja hieman isompaan näyttelytilaan sekä hieman pienempään huoneeseen, joka jatkaa entiseen tapaan Hippolyten Studiona. Vanhan elokuvateatterin entisestä elämästä muistuttaa parvekkeen kaide, mutta muuten tila hootaa uutuuttaan. Vastavaletut betonilattiat toimivat persoonallisessa tilassa hyvin.

Uusi tila toimii mainiosti myös **Juan Kasarin** (s. 1974) teoskokonaisuudelle. Installaatiomainen ja jopa performatiivinen kokonaisuus muodostaa sakraalin, lähes pyhän tilan tunnun. Värikkäät teokset ja valot toimivat valkeassa tilassa, ja kokonaisuus säilyy tyylikkään rauhallisena.

Kasarin teokset hieman yllättävät ensin, mutta paljastavat pikku hiljaa kuitenkin "oikean luonteensa" ja suhteensa taitelijan aiempaan tuotantoon. Epätarkat miljööt näyttävät lähes keinokeinoisilta tai lavasteilta. Toden ja epätoden välinen raja tuntuu leijuvan jossain ilmassa.

Värikkäät abstraktit valokuvat vahvistavat tätä tunnelmaa. Ne ovat syntyneet sattuman kautta: kuvatedostojen tuhouduttua tietokoneessa, joka on yrittänyt uudelleen luoda dataa. Lopputuloksena on kuvia, joiden todellinen alkuperä jää hämärän peittoon. Ja mikä on uudelleen järjestäytyneen informaation luonne? Jotain pilalle mennyttä ja kadonnutta vai jotain uudestisyntyntä?

Samaan tematiikkaan viittaavat seinälle heijastuvat, alati muuttuvat valot sekä viereisissä kuvissa mustalla taustalla olevat valkoiset numerosarjat, jotka molemmat ovat saman prosessin erimuotoisia ilmaisuja.

Kasarin tämänkertainen näyttely on ehkä hieman aiempaa käsitteellisempi ja abstraktimpi. Se on kuitenkin visuaalisesti ja emotionaalisesti hyvin vahva kokonaisuus.

Mikko Oranen, mikko.oranen(at)hel.fi – 20.09.2012

Jaa Facebookissa
 Kerro kavereille
 Tulosta

TIEDOT

Juan Kasari

More Surface – More Feeling

14.9.–7.10.2012

Valokuvagalleria Hippolyte (Yrjönkatu 8-10, sisäpaha)

Avooina ti–pe klo 12–17, la–su klo 12–16

Vapaa pääsy

www.hippolyte.fi

MENEN KATSOOMAAN

Skenetin luetuimmat

- ▶ Teatteri: [Transfinlandia](#)
- ▶ Teatteri: [Kultainen lohikäärme](#)
- ▶ Näyttelyt: [Kari Vehosalo](#)
- ▶ Teatteri: [Köysissä](#)
- ▶ Elokuva: [Suuri kauneus](#)

Tilaa uutiskirje

Uusimmat arviot kerran viikossa sähköpostiisi.

Olemme Facebookissa

Sinä tykkäät tästä.

Sinä ja 487 muuta tykkäätte sivusta Skenet.fi. 487 henkilöä tykkää sivusta Skenet.fi.

Valokuva viittaa omaan todellisuuteensa

Juan Kasari: More Surface - More Feeling

7. 10.

saakka Valokuvagalleria Hippolytessa (Yrjönkatu 8-10), ti-pe 12-17, la-su 12-16.

KUVAT. Helsingiläinen kuvataiteilija Juan Kasari (s. 1974) tekee hybridejä, teoksia joissa yhdistyy aineksia monista medioista, kuten valokuvasta, maalaustaiteesta, arkkitehtuurista ja jopa teatterista.

Juan Kasari: Building, Vienna, 2011-12, pigmenttiyodos ja epoksilakka.

Kasarin taiteen ytimessä on kuitenkin valokuva, jonka käsitettä hän venyttää lähes reippaimispisteeseen saakka. Hän käsittelee lähtökohdiksi valitsemiaan valokuvia tietokoneella niin, ettei alkuperäistä kuvaa voi enää tunnistaa. Hän tekee digitaalisesta kohinasta aineellista peittämällä valokuvan pintaa pigmenteillä ja kiiltävillä epoksilakkakerroksilla.

Tuloksena on osin digitaalista, osin maalauksellista informalismia, moneen haarautuvia kokeiluja, joista osa kieltämättä on visuaalisesti vankitsevia. Tämän näyttelyn perusteella Kasarin suurin ongelma on siinä, että hänen teoksensa viittaavat lopulta vain omaan mutkikkaaseen syntyprosessiinsa ja pirstalei-

Timo Valjakka

Study of light and weather
Gallery FaFa Helsinki

on seitsemästä valokuvasta, kolmesta valonheittimestä, värikalvoista ja ohjelmoinnista koostuva installaatio kestoltaan yhteensä noin kahdeksan minuuttia. Katsoja näkee hämärässä elokuvateatteria muistuttavassa tilassa edessään kuusi taulua, joiden väripinnat muuntuvat taianomaisesti installaation edetessä. Kuvan vaihtuvuuden tekniikka luo siihen nykyajan mediataiteen ulottuvuuden.

Installaatio tuo yhteen ajatukset yhtäältä taiteesta humanina ilmiönä ja toisaalta mielteen luonnontieteestä ja mittauksesta, sillä ”teoslappuna” tai ”galleriatekstinä” palvelee erityinen perinteisesti kehystetty taulu, johon on tarkasti kirjattu ajan, paikan, lämpötilan, ilmanpaineen, aurinkotuntien, auringon säteilytehon ja UV-säteilyn mitattavat koordinaatit, ”kuvaolosuhteet”.

Taidekokemus jää mittaamisen ulkopuolelle. Kuinka taide ja luonnontiede yleensä nivoutuvat yhteen väriteorioissa ja taiteen käytännöissä?

Värikokemuksen on ajateltu olevan perinteisten mittaamismenetelmien ulkopuolella, vaikka itse väriä, sen ominaisuuksia nykyään voidaankin mitata: tietokone ymmärtää värit numeroarvoina. Värikokemuksella tarkoitetaan sitä tunnetta tai reaktiota joka ihmisessä syntyy hänen havainnoissaan tai tulkitessaan väriä tai väriyhdistelmiä. Vain elävä olento voi kokea väriä. Psykologian avulla voidaan osittain valottaa inhimillistä värien kokemista tai värien huomaamista ja havaitsemista.

Taidehistorian saatossa on luotu lukuisia väriteorioita aina värien fysikaalisista ominaisuuksista niiden sisällöllisyyteen saakka. Pelkkä fyysinen pigmentti merkitsee inhimillisessä kokemuksessa jotakin merkityksellistä, joka tarkoittaa tai osoittaa jotakin maailmaan kuuluvaa: luonnontieteellinen, fysikaalinen väri muuttuu aistikokemuksessa humaniksi ilmiöksi. Kun syntyy poikavauva, annetaan sinisen, koboltin tai indigon sävyisiä kortteja. Onko punamultapigmentti rakkauden vai maalaistalon väri? Mikä on mustan kulttuurisidonnainen merkitys?

Kysymykset ovat kulttuurisia mutta värien kohdalla luonnontieteellistäkin tarkastelua ei sovi ohittaa. Värin taittuminen esiintyy luonnossa sateenkaaren, spektrin ja prisman ilmiössä. Kasarin teos perustuu siihen, kuinka valonheittimien värikalvoilla säädely valo heijastuu pinnoille eli kyse on osaltaan optisesta valosta. Isaac Newtonia pidetään modernin optiikan kehittäjänä. Hän huomasi että valkoinen valo koostuu useista eri väreistä, eri aallonpituuksista jotka taittavat eri tavalla prismassa ja synnyttävät spektrin. Hän myös ymmärsi että spektri voitiin koota uudelleen valkoiseksi valoksi toisella prismalla.

Väriässä on näin kyse valosta. Kun valo kulkee prisman läpi, näemme sen hajaantuvan punaiseksi, oranssiksi, keltaiseksi, vihreäksi, siniseksi ja violetiksi väriksi. Kohteet näyttävät erivärisiltä koska ne heijastavat, imevät tai siirtävät valoa eri tavoin. Musta merkitsee valon imeytymistä pintaan. Värien avulla on pyritty jäljittelemään värillisiä aiheita ja kohteita.

Monet värikäsitykset pohjaavat kemisti Michel Chevreulin havaintoihin ja kokeiluihin. Hän kehitti muun muassa teorian värien simultaanikontrastista. Chevreulin kuten Newtonin havainnot ja teoriat koskivat luonnontiedettä, mutta tulokset siirtyivät taiteen kentälle muuttaakseen silloista melko pysähtynyttä taiteen kehitystä. Väreistä havaitut luonnontieteelliset ominaisuudet ovat vaikuttaneet siihen, miten niillä on taiteessa haluttu aiheuttaa ilmentää.

Kasarin teoksissa on pääasiassa dynaamisia diagonaalisommitelmia ja värien rajat ovat joko tarkkoja tai häivytettyjä. Kasari soveltaa värinäkemymiä uudella mediataiteen teknisen ilmaisun kielellä jättäen installaation minimalistisen vähäeleiseksi häivyttämällä esittävät aiheet ja pyrkii puhumaan taiteen puhtaalla kielellä.

Kasarin teokset eivät viittaa muuhun kuin väriin ja sommitteluun ja niiden rinnastuksiin, jos ei kiinnitetä huomiota taitavaan tekniseen toteutukseen. Kukin katsoja kokee värin vaihtumisen tauluissa subjektiivisesti ja saa siitä oman elämyksensä ja mielteensä. Teoksen valoon ja ilmaan liittyvä nimi johdattelee ajatukseen auringonkierrosta. Siihen, kuinka auringonvalo säätää ilmanolosuhteita, yötä ja päivää, näkymiä ja vaikutelmia sekä niiden valaistusolosuhteita koko ajan muuntuvasti ympäristössämme maapallon kiertäessä tähteen. Perinteiseen tauluun merkityt maininnat aurinkotunneista, auringon säteilytehosta ja UV-säteilystä vahvistavat miellettyä sisällölliseksi tulkinnaksi saakka kuten myös teoksen nimi. Installaatio on nähtävissä varsinkin värien ja värioppien tutkielmana ja jatkeena taidehistorian perinteelle kuvata valoa ja ilmaa varsinkin impressionismin ajoista saakka uudella hetkeen tarttuvalla tavalla.

SAMI AIKIO, FM

Lähteet: Julkaisijan käsikirja. 1999. (Toim. Adobe Press). Helsinki: IT Press.

Lassaigne, Jacques 1972. Impressionismi. Helsinki: Ex Libris.

